

2. nedeľa pôstna

13. 3. 2022, 10:00 Lamač a 18:00 Nový kostol

Piesne: 335, 108, 416 (304) a A27.

Liturgické texty: Žalm 25, 1-10 (Matúš 15, 21-28)

Modlitba pred kázňou: Duchu Svätý, Duchu Pravdy, Ty si nielen Utešiteľ, ale aj Ten, ktorý nám zjavuje pravdu a usvedčuje nás z hriechu. Požehnaj si aj v tejto chvíli čítanie slova, aby ono bolo pre nás slovom pravdy, volajúcim ku pokániu. Amen.

Izaiáš 5, 1-7

„1 Zaspievam pieseň o svojom milom, pieseň môjho milého o jeho vinici. Vinicu mal môj milý na žírnom kopci. 2 Prekopal ju, zbavil kamenia; vysadil ju ušľachtilou révou; vystaval vežu uprostred nej, aj lis vytesal v nej; potom čakal, že donesie hrozno, ale doniesla trpké hrozno. 3 A teraz, obyvatelia Jeruzalema a mužovia judskí, rozsúďte, prosím, medzi mnou a medzi mojou vinicou! 4 Čo ešte bolo treba spraviť na mojej vinici, čo by som nebol na nej urobil? Prečo doniesla trpčiaky, keď som čakal, že donesie hrozno? 5 Teraz však chcem vám oznámiť, čo urobím svojej vinici: Odstránim jej ohradu a spasú ju; zborím jej múr a pošliapu ju. 6 Pripravím jej rýchly koniec: nebude zrezaná ani okopaná, prerastie bodľáčim a trnám. Oblakom však prikážem, aby ju neskrápali dažďom. 7 Lebo vinicou Hospodina mocností je dom Izraela a mužovia judskí sú jeho pôvabnou výsadbou. On čakal na právo, a tu, hľa, prelievanie krvi, na spravodlivosť, a tu, hľa, volanie o pomoc.“

Milí bratia a sestry,

do tretieho verša nám toto Božie Slovo znie ako krásna ľúbostná pieseň. V mnohom sa podobá tomu, čo čítame vo Veľpiesni.

Vo Veľpiesni je však láska opätovaná. V Izaiášovom podobenstve o vinici, naopak, čítame o láske a starostlivosti, ktorá je odmietnutá: Boh prichystal všetko pre to, aby sa Jeho ľud mal dobre. Vysadil vinicu na žírnom kopci. V origináli to znie ako *Roh oleja*, teda dávny výraz pre veľmi úrodnú pôdu. Veľmi vhodnú pre pestovanie viniča. Tú pôdu zbavil všetkých prekážok a toho, čo by bránilo viniču v jeho raste.

Do tohto dobrého prostredia zasadil ten najlepší vinič. Ohradil ho a postavil vežu. Teda dal mu ochranu pred všetkým tým, čo by ho mohlo poškodiť, alebo zničiť.

To znamená, že **Boh dal svojmu ľudu tie najlepšie podmienky**. Daroval im úrodnú krajinu. Zbavil ju nepriateľov. Daroval im svoj zákon, ktorý ich mal ochrániť pred zlom a oddeliť ich od pohanského okolia. Boh teda urobil všetko najlepšie.

Tu však krásna pieseň o láske končí a nasleduje trpká realita. **Boží ľud totiž Božiu láskavú starostlivosť odmietol a nepriniesol to dobré ovocie, ktoré Boh od neho očakával.**

Na lásku odpovedal tým, že ju odignoroval. Až mrazivo aktuálny opis celej situácie nachádzame v poslednom verši: *Lebo vinicou Hospodina mocnosť je dom Izraela a mužovia judskí sú jeho pôvabnou výsadbou. On čakal na právo, a tu, hľa, prelievanie krvi, na spravodlivosť, a tu, hľa, volanie o pomoc.* Toto správanie neskôr prináša aj svoje negatívne dôsledky. **Boh – Majiteľ vinice ho nenecháva iba tak.**

Sestry a bratia, prvé, čo robí majiteľ vinice po tom, ako vydala trpčiaky je to, že **odstraňuje ohradu, ktorá zabraňovala tomu, aby vinicu spásla poľná zver**. Teraz už má na vinicu voľný prístup a postupne sa stráca rozdiel medzi pekne vysadenou vinicou a okolitou divou prírodou. Z vinice sa stáva pastva.

V tomto obraze sme vidieť, ako sa zrazu zotrel rozdiel medzi Božím ľuďom a jeho okolím. Izrael mal byť svätým kňazským národom. Vyvoleným ľuďom. Po tom, ako zradil Boží zákon, ako kadil modlám a konal nepravosť, akoby sa všetky rozdiely medzi ním a ostatnými zmazali. Zrazu splynuli s davom a stratili svoju výnimočnosť.

Ten, kto stráca zo svojho života Hospodina, kto neprináša dobrú úrodu svojho života, ten akoby začal splývať so svojím okolím. Doslova akoby strácal svoju farbu a stal sa súčasťou šedej masy.

Boh totiž túži po tom, aby sme boli každý originál, aby sme mali svoju jedinečnú farbu a výnimočnosť. Diabol naopak chce, aby sme všetci boli iba jednotná sivá masa. Boh chce, aby sme boli farební v láske, pokoji, radosti, odpustení, v čistote,

Diabol nás vedie k tomu, aby sme splynuli do šedosti rezignácie a apatie. Z vinice života sa stala divoká pastvina.

Bratia a sestry, po zrušení ohrady sa Boh prestáva o svoju vinicu starať. **Viac ju nečistí a neorezáva. Neokopáva, a tak vinica zarastá trnám a bodľáčim.**

Obraz čistenia, orezávania a okopávania je odkazom na Božiu starostlivosť, keď prostredníctvom svojho zákona usmerňoval ich kroky svojho ľudu, šľachtil jeho charakter a očisťoval ho od všetkého zlého, keď prinášal obete za svoje hriechy.

Boží zákon tu jednoducho nebol preto, aby ich obmedzovali, ale, naopak, chcel ich chrániť pred pádom. Po tom, ako opustili a zradili Boha, tu zrazu láskavá Božia výchova a vedenie nie je a národ stráca zábrany. Nielen tie náboženské, keď kadí mŕtvy modlám, ale aj tie mravné, keď sa medzi nimi rozmáha svojvôľa. Zrazu rastie nadivoko. Už to nie je ten ušľachtilý a pestovaný vinič. Už je to len niečo nepekne, zanedbané a zarastené hriechom.

Ak človek zrádza Boží zákon, neraz stráca aj zábrany. Už je zrazu všetko povolené. Už sa smie všetko. Neprináša to však vytúžené šťastie, ale naopak skazu a chaos. To dobré zarastá burinou nenávisťi a svojvôle. Všetko pekné sa ničí a zostávajú po nás iba trosky. To, žiaľ, smieme vnímať aj počas posledných dní, ktoré prežívame. Kde sa stráca Boží zákon, tam väčšinou neprichádza vytúžená sloboda, ale naopak - svojvôľa a ničenie všetkého dobrého.

Napokon, v našom Božom Slove čítame o tom, že nielenže je vinica spasená divou zverou, nielen je zarastená burinou, ale **prichádza aj o to základné, čo je dáva život a budúcnosť – o vlahu z nebies.**

Izrael sa pripravil o svoju budúcnosť. Čaká ho iba postupné vysychanie a zánik. Boh zastavuje nad nimi prúdy svojej milosti a požehnania. Kde niet vlahy z nebies, tam ľudia hladujú, a to nielen telesne. Tam sa stráca sila a nádej. Tam sa už len postupne živorí.

Ten, kto si namiesto konania Božej vôle vyberá násilie a nenávisť, ten sa tiež pripravuje o svoju budúcnosť. Odstriháva sa od zdroja sily a postupne upadá. Toho čaká postupný zánik. Sú to možno tvrdé, ale veľmi pravdivé slová.

Aj v okolí Bratislavy sme vidieť viacero bývalých vinohradov, o ktoré sa prestali ich majitelia starať. Neopravovali plot, ktorý ich chránil, dostala sa do nich zver a to dobré spásla. Prestali vinič okopávať, čistiť a vinica zarástla. A ak k tomu prišlo aj sucho a nedostatok vlahy, to, čo bolo predtým krásne, postupne zaniklo. Neraz už len pár nenápadných stôp pripomína, že sa ani nie tak dávno na tom mieste pestovala vinná réva.

Kde si človek vyberá násilie, namiesto Boha, kde opustí Boží zákon lásky a pokoj, tam sa aj z pekných miest sa môžu stať odpudivé divé húštiny. Dávajme si pozor, aby to tak nebolo aj v našich životoch. Vydávajme nášmu Bohu dobré ovocie a nie trpčiaky zrady a násilia!

Amen.